

Életünk egyik legszebb, legmeghatározóbb, legnehezebb feladata: igazán megismerni önmagunkat, Jézust, Istent, a teremtet világot. Vajon akarjuk e igazán, teszünk e minden nap érte, hogy minél jobban megéljük, Jézussal, a teremtet világgal azt az egységet, melyről tanít bennünket?

„Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.”

Istennel való önazonosságunkat nyelvünk is őrzi. Biztosan mondták szinte mindenkinek kiskorában, hogy Ten Te Baba, Ten Te.

De mit is jelent ez valójában?

Azt, hogy Isten vagy te, gyermek, egy vagy a Mindenséggel.

Isten szavunk szótöve Ten, Tenről szóló földi, felfogható, megtapasztalható tudás a Tan. Régen az elemi iskolában minden tantárgyban benne volt ez a tudás, ezért is nevezték így: számtan, mértan, nyelvtan, földtan, hangtan, sejtan, hittan. És aki ezt a tudást kiárasztotta, ő volt a Tanár.

De ki is igazából Isten, akihez hasonlatosak vagyunk?

Nehéz szavakba, formákba önteni meghatározását, mert sokszor emiatt egy torz istenképünk keletkezik. A legmegfelelőbb szavak talán a végtelen, örökkévaló, tökéletes, ő a lét. Tökéletes, mert minden benne foglaltatik. Ő az egyetlen forrás, melyből minden származik, még az is, amit elménk sokszor rossznak lát a világban. Minden tulajdonság benne van, ezért felismerhető benne az atyai, anyai oldalának megnyilvánulása is, melyet a különböző vallásokban ábrázolnak és tisztelnek. Természetes vágy, hogy az ember szeretné Istent emberközelségben tudni, érezni, ábrázolni. A probléma akkor van, amikor az Atyát szakállas, felhőkön ülő idős férfiként lefestjük, s már emberként is kezeljük, emberi szintre korlátozzuk, és jönnek azok a gondolatok, hogy Isten rosszat akar nekem, haragtartó, bosszúálló, ki kell engesztelni, és ez egyre távolabb visz minket az igazi megismerésétől. S ebből a helytelen istenképből születhettek olyan vallási torzulások is, amikor erőszakos keresztény hittérítő hadjáratok indultak, s akár az egyház nevében máglyán égettek meg emberek.

A szavak önmagukban jelentéktelenek, filozofálhatunk sok mindenről, beszélhetünk valakinek a szerelemről, a sóról, a mézről, mindaddig, amíg nincs személyes megtapasztalása, nem tudja igazán, mit is fejez ki. És ez a lényeg, Istent meg kell tapasztalni, nem kell keresni a világban, mert nem rajtunk kívül, hanem bennünk létezik, és mi őbenne, egyek, elválaszthatatlanok vagyunk egymástól.

Szánjunk időt az elcsendesedésre minden nap, hogy az Istennel való egység erőt tudjon adni nekünk, mely fizikai testünkben fizikai erőként, lelkünkben lelki erőként, elménkben akarat-erőként, szellemünk szintjén teremtető erőként jelenhet meg!

Budai Sándor-Mezőőrs